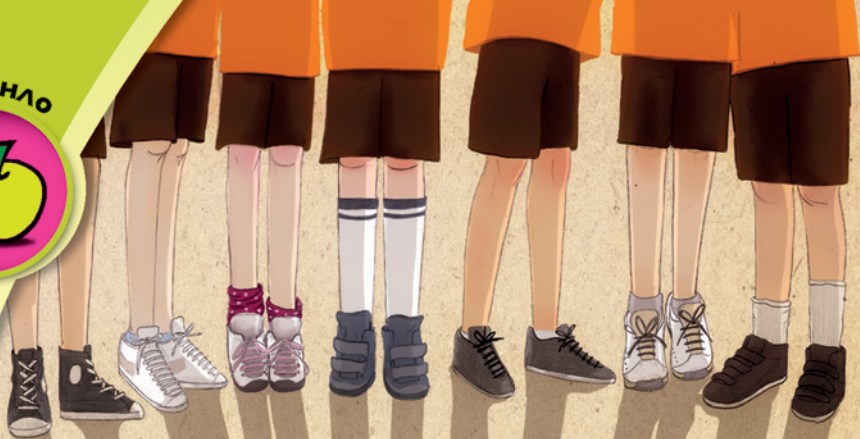

ΕΙΣΟΔΗΛΟ

11+ ΕΤΩΝ

ΕΥΕΛΙΚΤΗ ΖΩΝΗ • ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Γιάννης Ρεμούνδος

Και οι

7

ήταν
υπέροχοι

Εικονογράφηση:
Ρένια Μεταλληνού

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Και οι 7 ήταν υπέροχοι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιάννης Ρεμούνδος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Ρένια Μεταλληνού
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος

© Γιάννης Ρεμούνδος, 2015
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1137-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1138-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε 100% οικολογικό χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

Γιάννης Ρεμούνδος

Και οι
7
— ★ — ★ —
ήταν
υπέροχοι

Εικονογράφηση:
Ρένια Μεταλληνού

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

Ο **ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΕΜΟΥΝΔΟΣ** γεννήθηκε το 1950 στον Πειραιά. Σπούδασε στην Πάντειο Σχολή. Έζησε στη Δανία, τη Γιουγκοσλαβία, τη Γερμανία και για αρκετό διάστημα στην Κρήτη. Έχει δύο παιδιά και σήμερα ζει στον Πειραιά. Από μικρός είχε δείξει κλίση προς το γράψιμο και έχει ήδη εκδώσει αρκετά βιβλία. Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν τα βιβλία του: **ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΑΝΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΔΟ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ;**, που τιμήθηκε με το Βραβείο Μυθιστορήματος 1999 από τον Κύκλο του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου, **ΠΩΣ ΤΑ ΠΕΡΑΣΕΣ ΣΤΟ ΒΟΛΟ, ΚΩΣΤΑΚΗ;**, που τιμήθηκε με το Βραβείο Μυθιστορήματος 1999 από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά, **ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΚΡΥΜΜΕΝΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ**, που τιμήθηκε με το Βραβείο Μυθιστορήματος 2002 από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά, **ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ 21ΗΣ ΧΑΝΤΡΑΣ, ΤΗΣ ΚΑΚΟΜΟΙΡΑΣ!, ΑΧ, ΑΥΤΟΣ Ο ΟΜΗΡΟΣ!, ΟΝΕΙΡΟ ΕΙΝΑΙ, ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ!, ΠΕΝΤΕ ΜΕΡΕΣ ΠΟΥ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΑΝ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ, ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΧΑΜΕΝΟΥ CD PLAYER, Ο ΘΕΙΟΣ ΜΟΥ Ο ΚΑΤΣΙΚΟΠΟΔΑΡΟΣ, ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΑΓΡΙΟΥ ΧΟΥΑΝ και ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ ΤΗΣ ΤΗΓΑΝΙΤΑΣ** Επίσης κυκλοφορούν τα βιβλία του για ενηλίκους **ΒΑΖΩ ΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ, ΒΑΛΕ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ!, ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΤΟ ΧΑΡΤΙΝΟ ΦΕΓΓΑΡΙ, ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΑΛΟΗΣ, Η ΤΕΦΡΑ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ και ΑΝΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΟΙ ΦΟΝΟΙ.** Ο Γιάννης Ρεμούνδος ασχολείται παράλληλα με τη φωτογραφία κι έχει κάνει εκθέσεις με ζωγραφισμένες και ψηφιακές φωτογραφίες.

Περιεχόμενα

Μια απαραίτητη επεξήγηση	7
Πρόλογος	9
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1	
Η Τρίτη	17
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2	
Η Τετάρτη	51
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3	
Η Πέμπτη	84
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4	
Η Παρασκευή	109
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5	
Το Σάββατο	147
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6	
Η Κυριακή (I)	177
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7	
Η Κυριακή (II)	201
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8	
Η Δευτέρα	223
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9	
Η Τρίτη	241
Επίλογος	259

Μια απαραίτητη επεξήγηση

Ένα απόγευμα στις αρχές του φθινοπώρου ήρθε στο σπίτι ο φίλος μου Λάμπης Παπακαρίδης με μια σακούλα του σούπερ μάρκετ γεμάτη δημοσιογραφικές κασέτες κι ένα κόκκινο ντοσιέ με σελίδες παιδικών ημερολογίων.

«Τι είναι αυτά;» τον ρώτησα απορημένος, μόλις είχα ξυπνήσει και δεν είχα πει ακόμη καφέ.

«Δημοσιογραφικές κασέτες!» απάντησε περήφανος σαν να μου είχε φέρει το λυχνάρι του Αλαντίν.

«Το βλέπω ότι είναι κασέτες. Αυτό που δεν καταλαβαίνω είναι τι να τις κάνω».

«Έχω μαγνητοφωνήσει διάφορα τυχαία περιστατικά του καλοκαιριού. Κι είχα εσένα υπόψη μου...»

«Τι εννοείς είχες εμένα υπόψη σου;»

«Εννοώ ότι υπάρχει μια ιστορία με παιδιά, σίγουρα θα σε ενδιαφέρει. Μου έχουν δώσει και τις σελίδες από τα ημερολόγιά τους. Θα μπορούσε να γίνει ένα ωραίο βιβλίο».

«Χμ, καλά, θα τις ακούσω, θα διαβάσω και τα ημερολόγια και θα σου πω», μουρμούρισα αβέβαια, γιατί βρισκόμουν σε μια φάση της ζωής μου δίχως έμπνευση και δίχως ενθουσιασμό. Χρειάζομουν ένα κίνητρο.

Κι έτσι άκουσα τις κασέτες και διάβασα τα ημερολόγια. Κι ανάμεσα από τις αντανακλάσεις της θάλασσας και τις σκόρπιες κουβέντες κωμικοτραγικών καταστάσεων του καλοκαιριού ξεπρόβαλε η επίμονη προσπάθεια κάποιων παιδιών να φτιάξουν μια ομάδα μπάσκετ και να αντιμετωπίσουν μια άλλη πολύ καλύτερή τους. Συγκινήθηκα απ' αυτή την προσπάθειά τους, αλλά δεν ήμουν σίγουρος ότι μπορούσα να σταθώ στο ύψος των περιστάσεων, ανησυχούσα ότι θα προδώσω τη ζωή τους, τα όνειρά τους, τις αγωνίες τους.

«Μην ανησυχείς, δείχνουν κατανόηση τα παιδιά», με καθησύχασε ο Παπακαρίδης με ύφος φιλοσόφου λες κι ανακάλυψε το μυστικό της αθανασίας.

Και μ' αυτή την ελπίδα έπεσα με τα μούτρα στη δουλειά, πήραν φωτιά τα πλήκτρα, οι λέξεις ζωντάνεψαν την ιστορία, μέχρι σημείου να ταυτιστώ με τους εφτά μικρούς μου ήρωες, να γίνω συνομήλικός τους. Αφού για μια στιγμή σκεφτόμουν να βάλω για τίτλο «Και οι οχτώ ήταν υπέροχοι!» Και ιδού το αποτέλεσμα. Οπότε είναι απαραίτητη και η επεξήγηση ότι τα πρόσωπα, οι χαρακτήρες, τα ονόματα και οι καταστάσεις αυτής της ιστορίας δεν είναι αποτέλεσμα συγγραφικής επιπόνησης. Είναι πραγματικότητα. Όλα είναι αληθινά πλην του Λάμπη Παπακαρίδη, ο οποίος είναι φανταστικό πρόσωπο, φιγούρα ονείρων, των δικών μου ονείρων.

Γιάννης Ρεμούνδος

Πρόλογος

(Κι ενώ ο Ντίνος Γιαχνής είναι έτοιμος να βάλει τα κλάματα, αποφασίζει να πάει διακοπές.)

«Δε μας κάνεις, Ντίνο, δε μας κάνεις!»

Σαν μαχαιριά η φωνή του Βασίλη Μπαμπαφίγκου τρύπησε το μυαλό του Ντίνου Γιαχνή κι έσκυψε το κεφάλι για να κρύψει την απογοήτευσή του, την οργή του. Οι υπόλοιποι τέσσερις συμμαθητές τους κοίταξαν αλλού. Ο ήλιος δυνατός, μεσημέρι καλοκαιριού. Από τη λεωφόρο Θησέως ερχόταν κατά κύματα μονότονος ο θόρυβος των αυτοκινήτων. Ανυπόφορη η ζέση. Ο

Βασίλης Μπαμπαφίγκος συνέχισε απότοπος απευθυνόμενος στους άλλους σαν στρατάρχης, κουνώντας το δάχτυλό του, σωστός Κολοκοτρώνης.

«Λοιπόν, θα προπονηθούμε καλά καλά και, μόλις αρχίσουν τα σχολεία, θα έχουμε την πιο δεμένη ομάδα μπάσκει... Θα σκίσουμε!»

«Θα σκίσουμε...» μουρμούρισαν οι υπόλοιποι σαν ιδρωμένοι ψάλτες.

«Θα αφήσουμε το δημοτικό μ' έναν θρίαμβο!»

«Μ' έναν θρίαμβο...» μουρμούρισαν με θρησκευτική προσήλωση οι άλλοι.

Ο Ντίνος δε μίλησε, με δυσκολία συγκρατούσε τα νεύρα του κι ίσως τα δάκρυά του. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι συνέβαινε. Όταν βρισκόταν μόνος του στο γήπεδο, τα πήγαινε μια χαρά, η μπάλα δεν του ξέφευγε κι είχε καλή επίδοση στα καλάθια. Μόλις όμως έρχονταν κι οι άλλοι, λες και τα χέρια του μετατρέπονταν σε μαρουλόφυλλα, η μπάλα τού ξεγλιστρούσε, κι όσο για το καλάθι, μετανάστευε στο Δέλτα του Κενταύρου, αδύνατο να το σημαδέψει. Ένα μυστήριο πράγμα, ανεξήγητο. Και να τώρα τα αποτελέσματα. Δε θα συμμετείχε στην ομάδα. Παρ' όλα αυτά, έκανε μια τελευταία προσπάθεια να αλλάξει τη γνώμη του αρχηγού.

«Το βλέπεις και μόνος σου, Ντίνο... Δεν κάνεις για την ομάδα!» του το ξέκοψε ο Βασίλης κάνοντας στράκες με τα δάχτυλά του και δε σήκωνε αντιρρήσεις, όπως όλοι οι αρχηγοί με σεβασμό στον ρόλο τους.

Ο Ντίνος αναστέναξε εντός του, συγκρατήθηκε ωσό-

σο και, παίρνοντας την μπάλα, έκανε μερικούς ελιγμούς μόνος του για προπόνηση, αφήνοντας τους άλλους να δίνουν τον μεγάλο όρκο ότι θα έπεφταν υπέρ βωμών και εσπιών λες και θα ξεκινούσαν την Επανάσταση του 1821, αλλά του Βασίλη του άρεσαν αυτά. Είχαν ιδρώσει μέσα στο λιοπύρι κι ετοιμάζονταν να φύγουν, όταν δύο κορίτσια της τάξης τους πλησίασαν στο συρμάτινο διαχωριστικό πλέγμα και κοπούσαν μασώβια τις τσίχλες τους σαν μηρυκαστικά.

«Ντίνο, στάσου κάτω από το καλάθι και πέτα μου την μπάλα», πρόσταξε ο αρχηγός, που ήθελε να εντυπωσιάσει τις κοπέλες με τις επιδόσεις του, ενώ οι υπόλοιποι τραβήχτηκαν στη σκιά, να πιουν λίγο νερό, να ξεϊδρώσουν. Ο Ντίνος στάθηκε κάτω από την μπασκέτα.

Όποτε πετύχαινε καλάθι ο Βασίλης, γυρνούσε θριαμβευτικά στο μέρος των κοριτσιών και τις χαιρετούσε σαν πολιτικός από το προεκλογικό μπαλκόνι. Στις περιπτώσεις αποτυχίας, έριχνε τις ευθύνες στον Ντίνο. «Αχ, μωρέ Ντίνο, στραβά είναι τα χέρια σου; Τι μπαλιά είναι αυτή;» γκρίνιαζε.

Αυτό έγινε μία φορά, έγινε δύο, έγινε τρεις, τσαντίστηκε ο Ντίνος να τον φωνάζουν «στραβοχέρη», έδωσε μια δυνατή κλοτσιά στην μπάλα και...

«Πάω να φύγω!» ξέσπασε, και στο μεταξύ η μπάλα προσγειώθηκε στο κεφάλι ενός συνταξιούχου στο απέναντι μπαλκόνι, ζαλίστηκε ο χριστιανός κι έβλεπε αστεράκια, έτρεξε η γυναίκα του να τον συνδράμει λέγο-

ντας: «Και σου έχω πει, Μενέλαε, μη βλέπεις ειδήσεις, γιατί θα σου έρθει κανένα εγκεφαλικό!».

«Και στραβοχέρης και στραβοπόδης», σχολίασε η Νατάσα, η πιο όμορφη στην τάξη τους, κι όλοι γέλασαν λες και τους καθάρizαν αυγά.

Ο Ντίνος το έβαλε στα πόδια κυνηγημένος από το γέλιο τους, τρέμοντας από τα νεύρα του, φουντωμένος από οργή, ντροπή και αδικία.

Πήρε τον δρόμο της επιστροφής κι ήταν έτοιμος να βάλει τα κλάματα. Τόσα χρόνια στο δημοτικό δεν είχε καταφέρει να ξεχωρίσει σε τίποτα, δεν υπήρχε τίποτα να θαυμάσει κανείς επάνω του.

«Δεν μπορώ να καταλάβω τι συμβαίνει! Ενώ είναι καλό παιδί και φιλότιμο και παρακολουθεί το μάθημα και διαβάζει, δυστυχώς, δεν αποδίδει. Πρέπει να προσπαθήσει κι άλλο», παραπονιόταν μονίμως η δασκάλα του στους γονείς του.

Ευτυχώς οι γονείς του δεν τα έπαιρναν κατάκαρδα αυτά τα λόγια και δεν τον πίεζαν περισσότερο. «Μικρός είναι ακόμη, δεν έχει βρει τον δρόμο του», απαντούσαν, είχαν εμπιστοσύνη στο μέλλον.

Θα πηγαίνω κρυφά στο γήπεδο και θα προπονούμαι μόνος μου. Θα προπονούμαι συνέχεια και συνέχεια, και μια μέρα θα αποδείξω στον Βασίλη και στους άλλους πόσο μετράω, και μια μέρα θα κάνω τη Νατάσα να καταπιεί το ειρωνικό της γέλιο, και μια μέρα θα... και θα... και θα... σκεφτόταν στον δρόμο της επιστροφής, και με όλα αυτά τα «θα» έπεσε πάνω στον

κάδο απορριμμάτων έξω από την πολυκατοικία τους.

Μπήκε στο ασανσέρ και πάτησε το κουμπί για τον τρίτο. Στον καθρέφτη είδε την απογοητευμένη έκφραση του προσώπου του κι αναστέναξε. Μια μυρωδιά από τηγανιτές πατάτες είχε απλωθεί παντού, λες κι όλοι τηγάνιζαν πατάτες για να κάνουν οικονομία. Άνοιξε την πόρτα του διαμερίσματος και τράβηξε βιαστικά για την κουζίνα να πει νερό, να καταλαγιάσει τα νεύρα του.

«Δε λες και του Ντίνου, αν θέλει, να έρθει μαζί μου; Ευκαιρία είναι να κάνει τις διακοπές του, να κάνει και μερικά μπάνια, να τον δουν κι οι γονείς μας...» άκουσε τη φωνή του θείου Ζήση από το μπαλκόνι.

«Μωρέ, καλά λες... Πώς δεν το σκέφτηκα; Άσε που θα είναι και η οικογένεια Ανυφαντή στο νησί: έχουν τον Τίμο, που είναι συνομήλικός του, άρα θα κάνουν παρέα... Ντίνο, έλα να σου πω, χρυσό μου!»

Στη σκιά της τέντας κάθονταν ο θείος Ζήσης και η μάνα του. Στάθηκε ανάμεσά τους, κοιτάζοντάς τους ερωτηματικά.

«Λοιπόν, ανιψιέ, τι λες; Θα σου άρεσε να πάμε μαζί για διακοπές; Παρουσιάστηκε μια ευκαιρία επαγγελματική, οπότε θα συνδυάσουμε το τερπνόν μετά του ωφελίμου».

«Διακοπές; Αφού φέτος δε θα πηγαίναμε διακοπές...».

«Ο Ζήσης έχει μια πρόταση από την τηλεόραση για να γυρίσουν ένα ντοκιμαντέρ με τον μύθο της Περσε-

φόνης και θέλει να κάνει ρεπεράζ», εξήγησε η μάνα του κι έσπρωξε στη μέση του τραπεζιού το ποτήρι με τον καφέ, γιατί ο αδελφός της ήταν κάπως ατσαμής.

«Ρεπεράζ!» απόρησε ο Ντίνος σκουπίζοντας τον ιδρώτα στο σβέρκο του, κι ο θείος, ρουφώντας τον καφέ του με το καλαμάκι, βάλθηκε να του εξηγήσει.

«Ναι, *φρουπ*, σημαίνει ότι θα πάω να βρω τους κατ'άλληλους χώρους, *φρουπ*, για να αποδοθεί, *φρουπ*, *φρουπ*, καλύτερα ο μύθος... *γκουχ*, *γκουχ*, *γκουχ*!» πρόλαβε να πει πριν πνιγεί από το καλαμάκι του καφέ.

«Χριστός!» έκανε ανήσυχη η μάνα του χτυπώντας την πλάτη του αδελφού της. Και συμπλήρωσε: «Λοιπόν, τι λες;».

Ο Ντίνος κοίταξε τον θείο Ζήση σαν να τον έβλεπε για πρώτη φορά. Μακριά μαλλιά, απεριποίητα γένια, ντύσιμο καλλιτεχνικό, εκκεντρικό. Το απλανές βλέμμα του έδειχνε άνθρωπο που άλλα σκεφτόταν, άλλα έλεγε, άλλα έκανε. Το πότε επιτέλους θα προσγειωνόταν ο θείος Ζήσης ήταν το μόνιμο θέμα οικογενειακής συζήτησης. Ο Ντίνος ήταν έτοιμος να αρνηθεί την πρόταση, δεν είχε διάθεση να τον σέρνει από δω κι από κει ψάχνοντας το ρεπεράζ του. Τι θα έκανε στο νησί; Δεν ήξερε κανέναν.

«Λιγότερο από βδομάδα, ίσα να κάνεις τα μπάνια σου, να αλλάξεις παραστάσεις, να δεις τον παππού και τη γιαγιά... Σε παρακαλώ, γιατί εγώ με τον μπαμπά πρέπει να ασχοληθούμε με το μαγαζί, θα έχουμε πολλή δουλειά. Μην έχω και σένα στην έγνοια μου...» πα-

ρακάλεσε η μάνα του και ξανάβαλε το ποτήρι στη μέση του τραπεζιού.

«Είναι μια καλή ευκαιρία... Θα συνδυάσω τον μύθο της Περσεφόνης με την Ελλάδα· η Ελλάδα είναι μια Περσεφόνη, τη μια κατεβαίνει στον Άδη, την άλλη βγαίνει στην επιφάνεια και ανθεί. Θα είναι μαζί μου κι ο Παπακαρίδης, αυτός θα γράψει το σενάριο. Είναι μια ευκαιρία σ' αυτόν τον δύσκολο καιρό», εξήγησε ο θεός Ζήσης σαν να μιλούσε στην τηλεόραση.

Ένα καναρίνι κελαηδούσε αμέριμνο, ένα μηχανάκι θρυμμάτισε το ζεστό μεσημέρι. Ο Ντίνος ξεροκατάπιε. Δεν ήθελε να δυσαρεστήσει τους γονείς του, δεν το είχε κάνει ποτέ. Αλλά και να πάει με τον θείο Ζήση στο νησί... Γιατί όσο κι αν αγαπούσε τον παππού και τη γιαγιά, αυτοί θα είχαν τις δουλειές τους, ήταν πνιγμένοι το καλοκαίρι, κεραμίστες κι οι δύο, δεν είχαν χρόνο για να ασχοληθούν μαζί του. Παιδιά της ηλικίας του δεν ήξερε, ήταν σίγουρο ότι θα βαριόταν.

«Θα είναι κι ο Τίμος...» πρόσθεσε η μάνα του σαν να κατάλαβε τις σκέψεις του.

«Ποιος Τίμος;»

«Ο γιος της οικογένειας Ανυφαντή. Το καπμένο έχει ένα πρόβλημα με τα μάτια του... Δεν καλοκατάλαβα...» διευκρίνισε η μητέρα του κι ήταν γεμάτη προσδοκία η φωνή της.

Τώρα μάλιστα! σκέφτηκε μουτρωμένα. Δεν τον ήξερε τον Τίμο, κι απ' ό,τι καταλάβαινε, μάλλον θα έκανε τον νοσοκόμο. «Εντάξει...» μουρμούρισε τελικά.

«Μεθαύριο Τρίτη ξεκινάμε, πάμε να συναντήσουμε την Περσεφόνη. Μεθαύριο παίρνεις τα σέα σου και τα μέα σου κι έτοιμος για διακοπές», είπε κεφάτος ο θεός Ζήσης και πάρ' το κάτω το ποτήρι, αναστέναξε η μάνα του.

Πέντε μέρες ήταν μόνο. Πέντε βαρετές μέρες, αλλά θα έκανε υπομονή και θα περνούσαν, κι ύστερα θα επέστρεφε στην Καλλιθέα και θα έπεφτε με τα μούτρα στην προπόνηση.

«Εντάξει, αλλά την Κυριακή θα γυρίσουμε».

«Ναι, χρυσό μου. Ούτε μία εβδομάδα, ίσα να φτιάξουμε το μαγαζί κι ύστερα θα είσαι πάλι μαζί μας, θα ξαναβρείς τους φίλους σου...» τον καθησυχάσε η μητέρα του μαζεύοντας προσεκτικά τα κομμάτια του ποτηριού.

«Και θα έχεις να τους διηγηθείς πράγματα και θαύματα», συμπλήρωσε ο θεός Ζήσης ρουφώντας αέρα με το καλαμάκι.

Ο Ντίνος κούνησε το κεφάλι του αόριστα, ήταν σίγουρος ότι δε θα είχε να διηγηθεί τίποτα στους φίλους του.

Κι όμως, είχε κάνει λάθος, αλλά εκείνη τη στιγμή δεν μπορούσε να το ξέρει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η Τρίτη

(Η Ελλάδα ταξιδεύει, ο Ντίνος Γιαχνής θαλασσοπνίγεται και στο τέλος συναντά τα πιο όμορφα μάτια του κόσμου. Και για χάρη τους αποφασίζει τη συμμετοχή του σε μια ομάδα μπάσκετ.)

α. Αποχαιρετισμός

«Αργούνε!» μουρμούρισε εκνευρισμένη η μάνα του Ντίνου.

«Δεν την ξέρεις τώρα τη Μερόπη και το άγχος της; Πάντα τελευταίοι φτάνουν. Μέχρι να κοιτάξει αν τα έχει

κλείσει όλα...» εξήγησε ο πατέρας του κι έριξε μια ματιά στον γιο του.

Ένα αγοράκι έντεκα χρόνων, με μαλλιά καρφιά, λαδιά φανέλα και βερμούδα χρώματος ζαχαρί. Ένα αγοράκι με το ένα πόδι στις ανασφάλειες της εφηβείας και το άλλο στα μεταξένια όνειρα της παιδικότητας. Η κόκκινη βαλίτσα με τα ροδάκια έκρυβε όλη του την παρουσία για τις απρόοπτες καλοκαιρινές διακοπές. Η ώρα είχε πάει επτά, αλλά η οικογένεια Ανυφαντή ακόμη να φανεί.

«Θυμάμαι άλλα καλοκαίρια που πηγαίναμε όλοι μαζί διακοπές... Και τώρα... Απελπισία μου 'ρχεται...» μονολόγησε η μάνα του.

«Μια δυσκολία είναι, θα την αντιμετωπίσουμε. Θα σφίξουμε τα δόντια και θα την αντιμετωπίσουμε. Στο παρελθόν οι άνθρωποι είχαν περάσει χειρότερες καταστάσεις, δεν το 'βαλαν κάτω. Και βγήκαν νικητές...»

Ο Ντίνος κοίταξε τους γονείς του σκεπτικά. Τον τελευταίο καιρό ολόκληρη η χώρα έβραζε από στενόχωρες κουβέντες. Οι λέξεις «κίνδυνος χρεοκοπίας», «οικονομική κρίση» έμοιαζαν με τους δράκους των παραμυθιών. Όλοι ήταν ανήσυχoi, φοβούνταν τα χειρότερα.

«Δεν τους παίρνεις τηλέφωνο; Θα το χάσουν το πλοίο!» πρότεινε η μητέρα του, με το βλέμμα της καρφωμένο στο ρολόι, καθώς βιάζονταν να πήγαιναν στο μαγαζί μετά για να το φτιάξουν. Πάλι καλά να λένε, γιατί ο πατέρας του βρέθηκε δίχως δουλειά όταν η εταιρεία στην οποία δούλευε έπεσε έξω. Ευτυχώς, ένας παι-

δικός του φίλος είχε μερικά λεφτά στην άκρη κι είχε την ιδέα να ανοίξουν ένα μίνι μάρκετ εκεί στη γειτονιά. Από δήμαρχος κλητήρας, βέβαια, αλλά η ζωή είχε δυσκολέψει πολύ, μετά βίας κρατούσαν την ψυχραιμία τους ώστε να μην καταλάβει το παιδί πόσο δύσκολα τα έφερναν βόλτα. Μα ο Ντίνος καταλάβαινε, μια χαρά καταλάβαινε. Κι απορούσε πώς και τα κατάφερνε ο θεός Ζήσης ο «αιθεροδάμων», καθώς τον έλεγαν, να βρίσκει δουλειές και να επιβιώνει σαν να μην έτρεχε τίποτα.

Ο πατέρας του έπιασε το τηλέφωνο, η κυρία Μαίρη έριξε μια ματιά στον κανακάρη της, το πρόσωπό της φαινόταν ανήσυχο, ήταν φανερό ότι δεν ήθελε να αποχωριστεί τον γιο της.

«Ο Ζήσης είναι λίγο επιπόλαιος...» του εκμυστηρεύτηκε. «Θα πρέπει μόνος σου να προσέχεις. Θα προσέχεις, έτσι;»

«Μμμμμ».

«Είναι μεγάλος πια», την καθησύχασε ο πατέρας του με καμάρι και του ίσιωσε την πλάτη.

«Και να είσαι πιο ομιλητικός. Να λες δυο κουβέντες παραπάνω, κι όχι μόνο να κουνάς το κεφάλι σου...» συνέχισε τις συμβουλές η μάνα του.

«Μμμμμ», έκανε ξανά εκείνος. Όλες οι λέξεις ήταν μέσα στο μυαλό του, σωστές μέλισσες στριφογύριζαν στο μυαλό του κι ήταν αδύνατο να τις βγάλει από το στόμα του, όπως ήταν αδύνατο να πετύχει καλάθι όταν βρίσκονταν άλλοι γύρω του, κι είχε δίκιο να μην τον θέλει ο Βασίλης στην ομάδα.

Δεν κάνεις, Ντίνο, για την ομάδα, το βλέπεις και μόνος σου», είχε πει ο Βασίλης κι η Νατάσα συμπλήρωσε ειρωνικά: «Και στραβοχέρης και στραβοπόδης». Το φυσούσε λοιπόν και δεν κρύωνε, και ενώ έπρεπε να προπονηθεί καλά, βρέθηκε να κάνει διακοπές.

Ούτε στα πιο τρελά του όνειρα δεν μπορούσε να φανταστεί ότι θα ζούσε μια περιπέτεια με φόντο το ελληνικό καλοκαίρι των νησιών κι ότι θα συναντούσε κάποια που για χάρη της θα μπορούσε να αναποδογυρίσει τον κόσμο.

Κι ούτε βέβαια μπορούσε να φανταστεί ότι θα έφτανε αυτός, ο Ντίνος Γιαχνής, ο «στραβοχέρης και στραβοπόδης», να σημάδευει την αντίπαλη μπασκέτα με μισόκλειστα από τον ιδρώτα βλέφαρα. Ήταν το τελευταίο τρίποντο του αγώνα. Αν το έβαζε, νικούσαν. Αν δεν το έβαζε, έχαναν...

Ούτε στα πιο τρελά του όνειρα δεν μπορούσε να φανταστεί ότι θα ζούσε μια τέτοια απίστευτη περιπέτεια για αγόρια που θα τη λάτρευαν τα κορίτσια.

ΣΕΙΡΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ ΦΡΟΥΤΑ

ΜΠΑΝΑΝΑ
2-4 ΕΤΩΝ

ΑΚΟΥΩ
ΚΑΙ ΚΑΤΑΝΟΩ
ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Μέχρι 600 λέξεις
Προσχολική ηλικία

ΦΡΑΟΥΛΙΤΣΑ
3-6 ΕΤΩΝ

ΑΚΟΥΩ
ΚΑΙ ΔΙΑΒΑΖΩ
ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Μέχρι 1.500 λέξεις
Νηπιαγωγείο & Α' Δημοτικού

ΒΑΤΟΜΟΥΣΟ
7-8 ΕΤΩΝ

ΔΙΑΒΑΖΩ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Από 2.000 λέξεις
Β' & Γ' Δημοτικού

ΛΩΤΟΣ
9-11 ΕΤΩΝ

ΔΙΑΒΑΖΩ
ΜΙΚΡΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
Από 3.000 λέξεις
Δ' & Ε' Δημοτικού

ΕΙΝΟΜΗΛΟ
11+ ΕΤΩΝ

ΔΙΑΒΑΖΩ
ΝΕΑΝΙΚΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
Από 10.000 λέξεις
Ε' & ΣΤ' Δημοτικού

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16374